

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกแห่งข้อมูลข่าวสารเช่นในปัจจุบัน มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารถึงกันได้ อย่างรวดเร็วทั่วโลก เปรียบเสมือนโลกที่ไร้พรมแดนระหว่างประเทศ ทำให้มนุษย์ได้รับ ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่ทันสมัยตลอดเวลาโดยผ่านทางสื่อและเทคโนโลยีสารสนเทศใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น การศึกษาจึงมิได้ถูกจำกัดอยู่แต่เพียงในห้องเรียนหรือในสถานการศึกษาเท่านั้น มนุษย์สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต การที่โลกมีความเปลี่ยนแปลงและมีข่าวสารใหม่ ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้มนุษย์ต้องมีความตื่นตัวและเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาซึ่งการเรียนรู้ ที่เกิดจากความริเริ่มหรือความต้องการของแต่ละบุคคลนี้ โรเจอร์ ฮีมสตรา (Roger Hjemstra, 1994:5394) เรียกว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning) ซึ่ง สุนทร สุนันท์ชัย (อ้างถึงใน สุกมาศ ทองใส, 2535:7) กล่าวว่า "เป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้เกิดการศึกษตลอดชีวิต"

ไมเคิล คอลลินส์ (Michael Collins, 1991:21) กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าเป็น กระบวนการเรียนที่บุคคลมีความริเริ่ม หรือมีความต้องการที่จะเรียนรู้ ด้วยตนเอง และดำเนินกิจกรรมการเรียนโดยมีครูเป็นเพียงผู้ให้ความช่วยเหลือ ซึ่งสอดคล้อง กับที่ แคลร์ มา โมลินเนอโร และวิกกี ไรท์ (Clare Mar-Mollinero and Vicky Wright, 1993:248) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ว่าหมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยตัวผู้เรียนเอง โดยทำการกำหนดเนื้อหาและเลือกสื่อวัสดุ ประกอบการเรียนด้วยตนเอง และครูจะมีหน้าที่ให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเท่านั้น นอกจากนี้ โรเจอร์ ฮีมสตรา (Roger Helemstra 1994 : 5394) ได้กล่าวถึง การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่า หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบกระบวนการ เรียนรู้ด้วยตนเอง ตั้งแต่การวางแผน การดำเนินกิจกรรมการเรียนและการประเมินผล

มัลคัม เอส โนวอลล์ (Malcom S. Knowles, 1975:15) ผู้เชี่ยวชาญในเรื่อง การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่า ผู้เรียนที่แสวงหาความรู้ในการเรียนด้วยตนเองจะมีแรงจูงใจในการเรียนและเรียนอย่าง มีจุดประสงค์ ทำให้สามารถเรียนได้ดีกว่า จดจำสิ่งที่เรียนได้นานกว่า และนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่คอยรับความรู้จากผู้สอนเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีลักษณะสอดคล้องกับสภาพและกระบวนการในการพัฒนาทางจิตวิทยาของมนุษย์ คือ เมื่อแรกเกิด ทารกยังไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ต้องพึ่งพาผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่ของตนเองในเรื่อง การปกป้องคุ้มครอง การเลี้ยงดู รวมถึงการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อเจริญเติบโตขึ้น มนุษย์จะมีความต้องการทางจิตวิทยาที่จะเป็นตัวของตัวเองสูงขึ้นและเริ่มพัฒนาความสามารถในการดูแลรับผิดชอบตนเองมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ไม่ต้องพึ่งพาคนอื่นอีกต่อไป พัฒนาการนี้ก็คือการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directing) ที่เพิ่มขึ้นนั่นเอง และการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับการอยู่รอดของมนุษย์ในโลกที่ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอยู่เสมอ เพราะเป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการศึกษาที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต

จากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมาเป็นเวลานาน นักการศึกษาหลายท่านได้พยายามคิดค้นและพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ทั้งนี้เพราะนักการศึกษาต่างยอมรับว่า ผู้เรียนที่มีความต้องการที่จะเรียนด้วยตนเอง จะสามารถเรียนได้ดีกว่าผู้เรียนที่คอยแต่จะรับความรู้จากครูผู้สอนเท่านั้น เพราะผู้ที่ต้องการที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองจะเรียนอย่างมีจุดมุ่งหมายและมีแรงจูงใจในการเรียนอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้มีการพัฒนาผู้เรียนให้มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (สุภมาส ทองใส , 2535:18)

จากการที่มีผู้ให้ความสนใจกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมากขึ้น จึงได้มีการสร้างเครื่องมือที่จะใช้วัดลักษณะความพร้อมของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เช่น ลูซีแมดเซน กุกลิเอลมีโน (Lucy Madsen Guglielmino, 1977:61-69) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Development of The Self-Directed Learning Readiness Scale เพื่อศึกษา ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจากผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง จำนวน 14 คน โดยใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) แล้วนำข้อมูลที่ได้จาก

การสำรวจมาสร้างแบบวัดลักษณะความพร้อมของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning Readiness Scale-SDLRS) ในรูปของแบบสอบถามแบบเลือกตอบที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Likert-type Item) จำนวน 41 ข้อ และต่อมาได้ปรับปรุงเครื่องมือโดยปรับขยายเป็น 58 ข้อ แบบวัดนี้ได้รับความนิยมใช้อย่างกว้างขวางในต่างประเทศ โดยแบบสอบถามดังกล่าววัดคุณลักษณะความพร้อมของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 8 ประการ ดังนี้

1. เปิดโอกาสในการเรียนรู้ หมายถึง เป็นผู้ที่มีความสนใจในการเรียนรู้นั้นมากกว่าผู้อื่น ชอบการมีความคิดริเริ่ม มีความรักในการเรียนรู้และต้องการเรียนต่อไปเรื่อย ๆ ชอบศึกษาค้นคว้าจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ มีความพยายามในการทำความเข้าใจกับปัญหาที่มีความกำกวม ยอมรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับความผิดพลาดของตนเอง และมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง

2. มีมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง การเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นว่าสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ สามารถจัดแบ่งเวลาสำหรับการเรียนรู้ได้ มีวินัยในตนเอง รู้ความต้องการเกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเอง และสามารถหาวิธีการเรียนรู้ได้ ยอมรับว่าตนเองเป็นผู้ที่ใฝ่รู้อยู่เสมอ

3. มีความคิดริเริ่มและการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง หมายถึง การเป็นผู้ที่มีความพยายามในการทำความเข้าใจกับปัญหาที่ยาก รู้ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง ชอบการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ มีความเชื่อมั่นที่จะทำงานตามลำพัง รักการเรียนรู้ มีทักษะการอ่านที่ดี รู้แหล่งข้อมูลที่จะไปค้นคว้า สามารถวางแผนการทำงานของตนเองได้ และมีความคิดริเริ่มในการเริ่มโครงการใหม่ ๆ

4. มีการยอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง หมายถึง การเป็นผู้ที่รู้ความสามารถในการเรียนของตนเองว่าเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพในระดับกลางหรือระดับสูง พร้อมที่จะเรียนรู้เรื่องที่คุณสนใจทุกเรื่องแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ยาก ชอบค้นคว้าชอบที่จะเป็นผู้จัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง และรู้ความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง

5. มีความรักในการเรียน หมายถึง เป็นผู้ที่ชื่นชมผู้ที่เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ มีความใฝ่รู้ สนุกกับการศึกษาค้นคว้า

6. มีความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง เป็นผู้ที่อดทนต่อความกำกวม มีความใฝ่รู้และชอบสถานการณ์การเรียนรู้ที่ท้าทาย ชอบทดลองวิธีการเรียนรู้ใหม่ ๆ

7. มองอนาคตในแง่ดี หมายถึง เป็นผู้ที่ต้องการเรียนรู้ไปตลอดชีวิต ชอบคิดเกี่ยวกับเรื่องในอนาคต และมองว่าปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทายไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้หยุดเรียน

8. สามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา หมายถึง การเป็นผู้ที่มีทักษะพื้นฐานในการศึกษาหาความรู้ และมีทักษะในการแก้ปัญหา

ในโลกปัจจุบันที่มนุษย์มีความจำเป็นในการแสวงหาความรู้และข้อมูลข่าวสารด้วยวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองดังที่กล่าวมานั้น สื่อกลางที่สำคัญที่ใช้ในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ นั่นก็คือ ภาษา ซึ่งจะถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ระหว่างผู้ใช้ภาษาเดียวกัน ทั้งโดยทางวาจา ท่าทาง หรือ ตัวอักษร ทำให้เกิดการเชื่อมโยงด้านความรู้ ความคิด วิทยาการ และความเข้าใจอันดีต่อกัน และในโลกที่ไร้พรมแดนเช่นในปัจจุบันซึ่งมนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ทั่วโลก ภาษาดังประเทศที่ใช้เป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันก็คือ ภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้จึงนับว่าเป็นผู้ที่ได้เปรียบเพราะสามารถติดต่อสื่อสารได้ทั้งในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติและสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (James B.Hughey et.al, 1983:36)

ในประเทศไทย ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาที่มีบทบาทมาก ในด้านของการศึกษาและการประกอบอาชีพ โดยในการศึกษาระดับสูงขึ้นไป ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ เนื่องจากหนังสือหรือแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการเรียนการสอนมักจะเป็นภาษาอังกฤษ ดังที่ ปิยนารถ พิภทองพรหม (2531:29) ได้สรุปความสำคัญของภาษาอังกฤษไว้ว่า ภาษาอังกฤษมีความสำคัญทั้งในวงการธุรกิจและการท่องเที่ยว แวดวงวิชาการ และวงการการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งหนังสือประกอบการเรียนการสอนส่วนใหญ่มักจะเป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เพียงพอ ในด้านการประกอบอาชีพ ภาษาอังกฤษก็นับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากหน่วยงานส่วนใหญ่จะพิจารณาบุคคลเข้าทำงานโดยดูจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

เป็นเกณฑ์ด้วยส่วนหนึ่ง ดังที่ วิจิตร ศรีสอ้าน(2530:10) กล่าวถึงคุณสมบัติของบัณฑิตว่า
ควรมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ดี เพื่อประโยชน์ทางด้านอาชีพการงานของตน

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว ประเทศไทยจึงได้กำหนดให้มีการเรียน
การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในหลักสูตรทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และ
มัธยมศึกษาตอนปลายมาเป็นเวลานาน และถึงแม้ว่าในปัจจุบันวิชาภาษาอังกฤษจะถูกจัดให้
เป็นเพียงวิชาเลือกเสรี แต่นักเรียนส่วนใหญ่เลือกลงทะเบียนเรียนวิชานี้มากกว่าวิชา
ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ (วิมลรัตน์ รัชชกุล, 2534:12)

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น เน้นการสอนทักษะที่สำคัญ 4 ทักษะ
คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งกระบวนการการเรียนรู้ภาษาเป็น
กระบวนการที่ต้องใช้เวลาต่อเนื่องเป็นระยะยาว ผู้เรียนสามารถที่จะเรียนรู้ได้ทั้งใน
ชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนโดยเรียนรู้จากสถานการณ์ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป ดังนั้น
ผู้เรียนภาษาที่จะประสบความสำเร็จจึงควรมีลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือมีลักษณะของ
การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Catholyn K. Jansen, 1992:1519) โดยพยายามหา
โอกาสในการเรียนรู้ และใช้ภาษาด้วยตนเองอยู่เสมอ ในบรรดาทักษะทั้งสี่ ทักษะที่มีความ
สำคัญอย่างยิ่งในการศึกษาลอคชีวิตก็คือ ทักษะการอ่านและการเขียน ดังที่ เอ มอร์ริส
และ เอ็น สจวต ดอร์ (A.Morris and N.Stewart Dore, 1984:18) ได้กล่าวถึง
ประโยชน์ของผู้ที่มีความสามารถในการอ่านและการเขียนเป็นอย่างดีว่าจะสามารถแสวงหา
ความรู้ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ตัวเองจากสิ่งพิมพ์ในสาขาวิชาต่าง ๆ และสามารถใช้
การเขียนถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารไปยังผู้อื่นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร
(Information Age) เช่นในปัจจุบัน การอ่านและการเขียนถือเป็นทักษะการรับสารและ
ส่งสารที่มีบทบาทสำคัญมาก

สนิท ตั้งทวี(2529:279)ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็น
กระบวนการสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน
วิทยาการต่าง ๆ ถูกเผยแพร่ออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนมาก ทำให้การอ่านกลายเป็น
เครื่องมือที่สำคัญของนักเรียน นิสิต นักศึกษา สำหรับใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อย่าง
รวดเร็วและกว้างขวาง การอ่านจึงเป็นสิ่งที่ทุกคนละเลยไม่ได้ในการดำรงชีวิตประจำวัน
เพราะการอ่านจะช่วยให้ติดตามความก้าวหน้าของเหตุการณ์ หรือความเคลื่อนไหวต่าง ๆ

ที่เกิดขึ้นได้ทันทีทั้งที่ การอ่านหรือความสามารถในการอ่านจึงเป็นตัวแปรหนึ่งของความสำเร็จหรือความล้มเหลวในชีวิต ไม่ว่าจะในด้านการศึกษาล่าเรียน หรือด้านการประกอบอาชีพ ผู้ที่อ่านมากย่อมมีความรู้มากและสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและแก่ผู้อื่น สำหรับการเขียนนั้นก็นับว่าเป็นทักษะที่จำเป็นและมีความสำคัญมากในการสื่อสาร เนื่องจากมีความชัดเจนและสามารถใช้เป็นหลักฐานได้ แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1983:3) ให้ความสำคัญกับการเขียนว่าการเขียนเป็นสิ่งจำเป็นในสถานการณโลกปัจจุบัน ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษา และเทคโนโลยี เพราะต้องใช้ในการเขียนในการเผยแพร่ความรู้เหล่านั้นไปยังผู้อื่น การเขียนจึงมีความสำคัญต่อการเรียนเกือบทุกชนิดเพราะต้องใช้จดบันทึกเพื่อรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ และใช้เป็นเครื่องมือสืบทอดวัฒนธรรมซึ่งเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความงอกงามของสติปัญญา จินตนาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของคนในชาติได้ด้วย

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าทักษะการอ่านและทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตได้ และการพัฒนาความสามารถในการเรียนทักษะทั้งสองนี้จะเกิดขึ้นได้ ถ้าผู้เรียนมีความใฝ่รู้อยู่เสมอ หรือมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งการอ่านและการเขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและประกอบด้วยองค์ประกอบหลายด้าน การที่จะพัฒนาทักษะทั้งสองนี้จึงต้องใช้ระยะเวลาและการฝึกฝนที่มากพอทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน หากผู้เรียนทำการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องด้วยตนเอง หรือมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองน่าจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนได้เป็นอย่างดี ดังที่ แคทโรลีน เค แจนเซน (Catholyn K. Jansen, 1992:1519) ได้กล่าวถึงผู้เรียนภาษาที่จะประสบความสำเร็จว่าควรจะเป็นผู้ที่มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพียงใด ทั้งนี้ ในต่างประเทศได้มีผู้สนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับตัวแปรต่าง ๆ มากมาย อาทิเช่น ระดับการเรียน เพศ การควบคุมตนเอง เจตคติ เหตุผลในการเข้าศึกษา รวมถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ด้วย แต่ในประเทศไทยการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมุ่งเน้นไปที่การศึกษานอกระบบโรงเรียนเท่านั้น ยังมิได้มีผู้สนใจศึกษากับการเรียนในระบบโรงเรียน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความสัมพันธ์กับการเขียนทักษะทางภาษาโดยตรง ในการวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เนื่องจากนักเรียนในระดับชั้นนี้เป็นผู้ที่กำลังเตรียมความพร้อมในการที่จะไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่มีการศึกษาด้วยการนำตนเองเพิ่มเติมจากในชั้นเรียน และนักเรียนในระดับนี้ยังมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ และมีทักษะการอ่านและการเขียนดีพอสมควร เพราะเป็นผู้ได้รับการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนมาเป็นเวลานาน ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการวิจัย

โจเซฟ คิมบอล แฮร์ริแมน (Joseph Kimball Harriman, 1991:780) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ความสำเร็จในการเรียน และ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทางไกลของนักศึกษาในวิทยาลัยชุมชนแห่งหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วย

การนำตนเองที่ระดับความสัมพันธ์ .32 ($r=.32$)

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กัน

2. ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งมีลักษณะ 8 ประการ ดังนี้

1. เปิดโอกาสในการเรียนรู้
2. มีนิมิตของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
4. มีการยอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง
5. มีความรักในการเรียนรู้
6. มีความคิดสร้างสรรค์
7. มองอนาคตในแง่ดี
8. สามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา

2.2 ตัวแปรตาม คือ

- 2.2.1 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
- 2.2.2 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3. งานวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่อาจมีอิทธิพลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากร เช่น เพศ วัย ระดับสติปัญญา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่น ๆ

ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิจัย

1. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ทำแบบสอบถามฉบับด้วยความเต็มใจ และเต็มความสามารถอย่างแท้จริง

2. การตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างประชากรในวันเวลาที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการทำแบบสอบถามแต่ละฉบับ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้ (Guglielmino, 1977) ที่มีองค์ประกอบที่สำคัญ 8 ประการคือ

1. เปิดโอกาสในการเรียนรู้
2. มีมโนคติของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
4. มีการยอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง
5. มีความรักในการเรียนรู้
6. มีความคิดสร้างสรรค์
7. มองอนาคตในแง่ดี
8. มีความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา โดยความพร้อมดังกล่าววัดได้จากแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำ

ตนเอง ที่ผู้วิจัยดัดแปลงจากแบบวัดของ ลูซี่ แมตเซน กุกลิเอลมิโน (Lucy Madsen Guglielmino, 1977) ให้เหมาะสมกับลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของไทย โดยในแต่ละด้านครอบคลุมรายละเอียดดังนี้

1. เปิดโอกาสในการเรียนรู้ หมายถึง เป็นผู้ที่มีความสนใจในการเรียนรู้มากกว่าผู้อื่น มีความรักในการเรียนรู้และต้องการเรียนต่อไปเรื่อย ๆ ชอบศึกษาค้นคว้า มีความพยายามในการทำความเข้าใจกับปัญหาที่มีความกำกวม ยอมรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับความผิดพลาดของตนเอง และมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง

2. มีมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง การเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นว่าสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ สามารถจัดแบ่งเวลาสำหรับการเรียนรู้ได้ มีวินัยในตนเอง รู้ความต้องการเกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเอง และสามารถหาวิธีการเรียนรู้ได้ และยอมรับว่าตนเองเป็นผู้ที่ใฝ่รู้อยู่เสมอ

3. มีความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง หมายถึง การเป็นผู้ที่รู้ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง ชอบการได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ มีความเชื่อมั่นที่จะทำงานตามลำพัง รู้แหล่งข้อมูลที่จะไปศึกษาค้นคว้า สามารถวางแผนการทำงานของตนได้และมีความคิดริเริ่มในการเริ่มโครงการใหม่ ๆ

4. มีการยอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง หมายถึง การเป็นผู้ที่พร้อมที่จะเรียนรู้เรื่องที่คุณสนใจทุกเรื่องแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ยาก ชอบค้นคว้าชอบที่จะเป็นผู้จัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง และรู้ความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง

5. มีความรักในการเรียน หมายถึง เป็นผู้ที่ชื่นชมผู้ที่เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ มีความใฝ่รู้ สนุกกับการศึกษาค้นคว้า

6. มีความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง เป็นผู้ที่อดทนต่อความกำกวม มีความใฝ่รู้และชอบสถานการณ์การเรียนรู้ที่ท้าทาย ชอบทดลองวิธีการใหม่ ๆ

7. มองอนาคตในแง่ดี หมายถึง เป็นผู้ที่ต้องการเรียนรู้ไปตลอดชีวิต ชอบคิดเกี่ยวกับเรื่องในอนาคต และมองว่าปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทายไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้หยุดเรียน

8. สามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา หมายถึง การเป็นผู้ที่มีทักษะพื้นฐานในการศึกษาหาความรู้ และมีทักษะในการแก้ปัญหา

2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจกับภาษาที่ผู้เขียนสื่อออกมาโดยใช่ ความสามารถทางภาษา ความรู้และประสบการณ์เดิมของตนในการแปลความหมายตัวอักษร สรุปลักษณะสำคัญ ดีความ

เข้าใจความหมายแฝง และประเมินสิ่งที่อ่านได้ตรงตามความตั้งใจของผู้เขียน โดยความสามารถดังกล่าววัดได้จากแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา สัทวิทยาการเขียนและกลไกการเขียน มาใช้เพื่อถ่ายทอดความรู้สึคนึกคิด ประสบการณ์ของผู้เขียนออกมาเป็นภาษาเขียนเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจตามที่ตนต้องการได้ โดยความสามารถดังกล่าววัดได้จากแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตรวิชาการเขียน และการอ่านภาษาอังกฤษ ในการปรับปรุงหลักสูตร
2. เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษในรูปแบบที่เน้นการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับการสอนทักษะทางภาษาอื่น ๆ ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย